

РЕШЕНИЕ

№ 26418

гр. София, 09.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9625** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД „БУЛ ИНС“ АД срещу съдебно решение № 3997 от 02.09.2024 г. по н.а.х.д. № 15307/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 16 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-196/09.10.2023 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора, на основание чл. 83 ЗАНН вр. чл. 16, ал. 1, т. 19 от Закона за комисията за финансов надзор /ЗКФН/, вр. чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 1, т. 2, вр. чл. 648 от Кодекса за застраховането /КЗ/, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 4000 лв. за нарушение на чл. 126, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 312, параграф 1, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2015/35, във връзка с § 9, ал. 1, т. 5 от Преходните и заключителни разпоредби на КЗ, вр. чл. 126, ал. 3 КЗ.

Касаторът излага твърдения за неправилност на решението поради постановяването му при неправилно тълкуване на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Счита, че неправилно е наложена санкция за нарушение, извършено в условията на повторност. Поддържа несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената му правна квалификация. Твърди, че

неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Релевира доводи относно липсата на отегчаващи вината обстоятелства и несъответствие на наложената санкция с характера на извършеното нарушение и с целите на чл. 12 ЗАНН. Изложени са аргументи за маловажност на административното нарушение по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като към момента на съставяне на АУАН застрахованият изцяло е получил определеното му застрахователно обезщетение. Моли за отмяна на решението и потвърденото с него НП, евентуално – да бъде изменено НП, като бъде наложена санкция в минимален размер по чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ.

Ответникът – заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез процесуалния си представител моли да се остави в сила решението.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на инстанционен контрол.

За да постанови решението си, районният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК, както и показанията на свид. Д. – актосъставител. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на санкционираното лице. По съществото на спора е счел, че дружеството е осъществило вмененото нарушение на чл. 126, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 312, параграф 1, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2015/35, във връзка с § 9, ал. 1, т. 5 от Преходните и заключителни разпоредби на КЗ, вр. чл. 126, ал. 3 КЗ, като размерът на имуществената санкция е правилно определен, съобразно чл. 27 ЗАНН и предвид отегчаващите отговорността обстоятелства и в случая не са налице основания за прилагане на чл. 28 ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни основания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Съдът изцяло споделя направените от СРС правни изводи, поради което не следва да ги преповтаря.

От доказателствата по делото е безспорно, че касаторът, в качеството му на задължено лице, не е подало в срок до 10.04.2023 г. (първи присъствен ден след 08.04.2023 г.) годишни справки, доклади и приложения за финансовата 2022 г., а е сторил това след изтичане на законоустановения срок съгласно чл. 312, параграф 1, буква „в“ от регламент (ЕС) 2015/35, който е 14 седмици след края на съответната финансова година на предприятието, едва на дата 16.06.2023 г., като последните документи са представени на 22.06.2023 г.

Разпоредбата на чл. 126, ал. 1 КЗ е ясно формулирана и възлага задължение на застрахователя да представи посочените в нея документи, в случая тези по т. 2, в посочения срок, а именно до 10.04.2023 г. Нарушението извършено чрез бездействие се счита довършено на датата следваща изтичане на срока. Това задължение не е изпълнено от касатора в срок, като в закона не са предвидени особени обстоятелства, представляващи основания за отпадане на отговорността на застрахователя. В отношенията си с одиторите застрахователят е независим и следва да ги уреди по начин, който гарантира изпълнение на вменените му задължения. При положение че носител на задължението е именно застрахователното дружество, то е следвало да предприеме действия, уреждайки отношенията си с одитора по начин, който да осигури навременното представяне в надзорния орган – КФН, на заверените годишни справки, доклади и приложения. С тези съображения настоящата инстанция намира, че извършеното деяние представлява административно нарушение и правилно е ангажирана отговорността на касатора, като е налице съответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената му правна квалификация. Неизпълнението в срок на установеното задължение от страна на застрахователя е правнорелевантният факт, пораждащ неговата отговорност и основание за налагане на имуществена санкция. Извършеното административно нарушение е формално и съставът му е осъществен с липсата на дължимото активно поведение след изтичане на предвидения срок. Следователно, на 11.04.2023 г., така както е отразено в НП, административното нарушение е било извършено.

Извършеното нарушение е санкционирано в чл. 644, ал. 1, т. 2 КЗ. Съгласно посочената норма, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или пряко на приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 – 643 КЗ, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. – за юридическо лице или едноличен търговец. Наложена санкция в конкретния случай е в размер на 4 000 лв. Последната обаче, не е наложена в този размер, тъй като нарушението е квалифицирано като такова, извършено при повторност, а е определена като са взети предвид отегчаващите отговорността обстоятелства, а именно предоставянето в КФН на заверени съгласно изискванията на чл. 126, ал. 3 във връзка с чл. 101, ал. 1 КЗ годишни справки, доклади и приложения относно финансовата 2022 г. едва след като с решение № 541-ОЗ/11.05.2023 г. на заместник-председателя на КФЗ, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, спрямо дружеството е приложена принудителна административна мярка, както и предвид факта, че констатираното нарушение е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на НП № Р-10-915/14.12.2021 г. (влязло в сила на 12.12.2022 г.), с което на дружеството е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ. Нещо повече, при определяне размера на наказанието, административнонаказващият орган изрично се е позовал на чл. 648, ал. 1, т. 5 КЗ, съгласно която разпоредба при определянето на вида и размера на административните наказания, заместник-председателят отчита всички обстоятелства, които са от значение по конкретния случай, включително степента на съдействие, което отговорното физическо или юридическо лице оказва на компетентния орган. Предвид изложеното, неоснователно е възражението на касатора, че същият е санкциониран за нарушение, извършено в условията на повторност. Наложено наказание е в рамките

на предвидения в чл. 644, ал. 2 КЗ размер, но над минимално предвидения такъв, за което са изложени подробни мотиви относно отегчаващите отговорността обстоятелства.

Неоснователни са доводите на касатора за приложимост на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Преценката на органа за наличието на предпоставки за приложението на института на маловажния случай не е по целесъобразност, а представлява израз на възлагане на компетентност и подлежи на общо основание на съдебен контрол за законосъобразност. Процесното нарушение е особено укоримо, тъй като възпрепятства упражняването на надзор на застрахователната дейност от съответния държавен орган – КФН, създава предпоставки за възникване на недоверие в стабилността и ефективността на застрахователната система в България. Законодателят е предвидил по-завишени критерии и изисквания към осъществяваната от застрахователите дейност. Извършването на застрахователни услуги е поставено под специален държавен надзор, поради което съблюдаването на законовите изисквания в тази област е изключително важно за неговата стабилност. Непредставянето на справки и доклади в срока е формално нарушение и затова не следва да се отчита настъпването или ненастъпването на вредоносен резултат, достатъчно е че същото е осъществено в обективната действителност. Видът и характерът на обществените отношения, регулирани с КЗ, предполагат по-висока степен на обществена опасност при тяхното изпълнение или нарушаване. Касае се за предварително известни на адресата задължения, които адресат е следвало да организира дейността си по начин, така че да спазва законовите срокове. Продължителността на забавата на скрепените със срок задължения е критерий за укоримостта на деянието, а в случая тя не е малка – повече от два месеца. Ето защо, липсват предпоставки за маловажност на извършеното от касатора нарушение. Конкретното деяние не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с деяния от същия вид, не са налице обстоятелства, които да мотивират подобен извод. За пълнота, следва да бъде отбелязано, че доколкото в случая се касае за нарушение на чл. 126, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 312, параграф 1, буква „в“ от Регламент (ЕС) 2015/35, във връзка с § 9, ал. 1, т. 5 от Преходните и заключителни разпоредби на КЗ, вр. чл. 126, ал. 3 КЗ, ирелевантно за съставомерността на деянието е обстоятелството дали към момента на съставяне на АУАН застрахованият изцяло е получил определеното му застрахователно обезщетение, тъй като неизплащането на застрахователно обезщетение съставлява нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ, какъвто настоящият случай не е.

Противно на наведеното в касационната жалба, не е налице несъответствие на наложеното наказание на целите, посочени в чл. 12 ЗАНН. Съгласно цитираната разпоредба, административните наказания се налагат с цел да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред /лична превенция/ и се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани /генерална превенция/. В разглеждания случай наказанието е наложено в размер над минимално предвидения в закона, но по-близък към минимума, което предвид отчетените отегчаващи отговорността обстоятелства, не води до неговата прекомерност спрямо тежестта на нарушението и/или до несъответствие с целите по чл. 12 ЗАНН.

Предвид изложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на СРС, обжалваното съдебно решение следва да се остави в сила.

Относно разноските: При този изход на спора и като взе предвид

направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноси, на същата се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен съгласно чл.63д ал. 4 от ЗАНН вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 3997 от 02.09.2024 г. по н.а.х.д. № 15307/2023 г. по описа на СРС, НО, 16 състав.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД да заплати на Комисията за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер 80 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: